

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

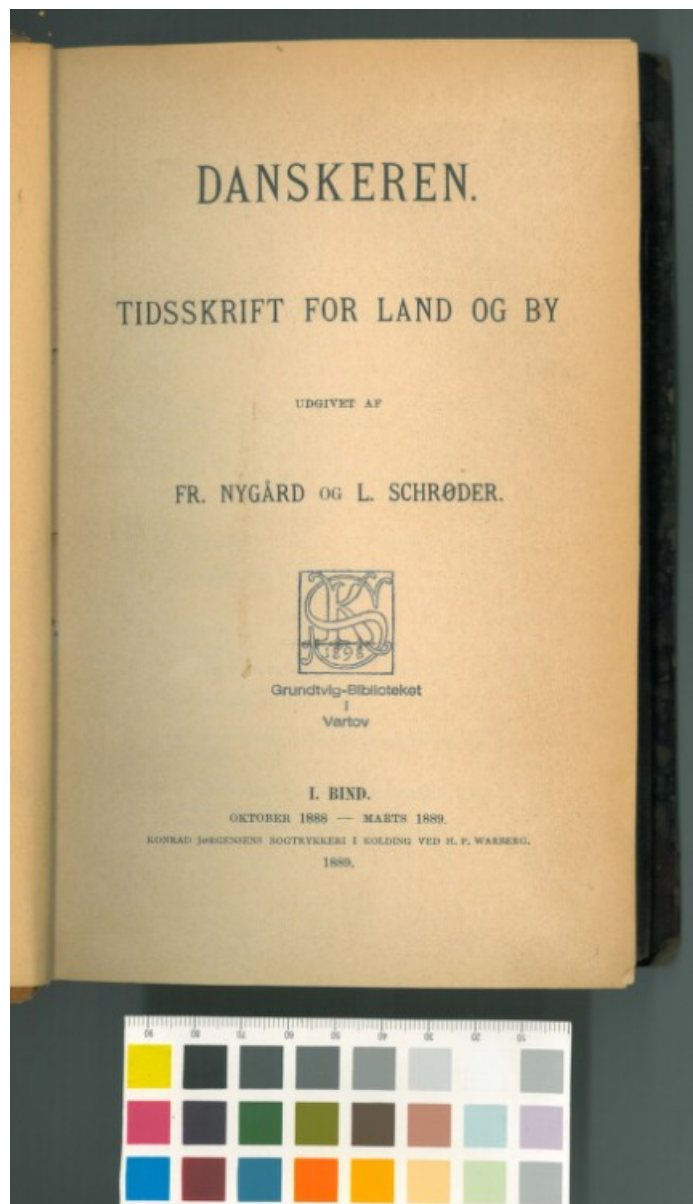
Titel: Om Indretningen af Sorø Academi til en Folkelig Høiskole

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Om Indretningen af Sorø Academi til en Folkelig Høiskole", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1843_741-txt-shoot-idm108/facsimile.pdf (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

overveje og at indkomme med nærmere allerunderdanigst forestilling angående hvilke forandringer der i Sorø akademis organisation kunde anses ønskelige. Det var således slået fast, at *akademiet* som en selvstændig institution under Ingenmanns ledelse *skulde omdannes*, og det er altså den kongelige resolution af 3. Marts 1843 med hvad der gik forud for den, fremsættelsen af Grundtvigs forslag af 9. Februar s. år, som danner udgangspunktet for de senere alvorlige forhandlinger om oprettelsen af en historisk højskole i den gamle klosterby.

**Om Indretningen af Sorø Academi til en
Folkelig Højskole.**

Majestæten har allernaadigst tilladt mig at udvikle mine Tanker om, hvordan *Academiet i Sorø* kunde blive en Anstalt til almindelig, *folkelig* Dannelse og Oplysning, aldeles *skildt* fra *Latin-Skolen* og *Kostgængeriet*, hvormed det nu er forenet, og skiondt jeg neppe har Mod til at skrive meer om en Sag, der i de fleste Lærdes Øjne er barbarisk og næsten i Alles Øjne fantastisk, saa byder dog min faste og velgrundede Overbevisning om Sagens Vigtighed, ja Nødvendighed, baade for Kongen og Folket, mig med Taknemmelighed at benytte Tilladelsen, om det dog maaske kunde lykkes mig at stille Sagen i sit rette, lige saa klare som uskyldige Lys.

Forudsætte maa jeg imidlertid her, hvad jeg saa tit har stræbt at vise, at hvor Almeen-Oplysning skal være mere end et tomt Ord eller et blot Skin, hvor Regiering og Folk virkelig skal lære at forstaae hinanden, hvor Styrelsen skal blive folkelig og Folke-Stemmen efterrettelig, og Videnskabeligheden frugtbar og paaskionnet af Folket, der maa findes hvad jeg kalder en *«Folkelig Højskole»*, men hvad der omtrent skal være mig lige kiært under

alle Navne, naar kun Ungdommen der kan lære at kiende og elske sit *Fædreland* og sit *Modermaal*, og oplyses om det *Borgerlige Selskab*, de tilhøre, som en herlig Skabning til fælles Bedste, hvori alle Stillinger kan være lige hæderlige og glædelige, naar man kun faar Øie paa deres gjensidige Uundværlighed, og lærer af Erfaring, at sand menneskelig Dannelse og aandelig Nydelse lader sig forene med alle Stillinger, og kan fattes i dem alle.

Dette maas jeg forudsætte, ikke fordi jeg tør sige, det er almindelig erkendt iblandt os, men fordi en gjentagende Udvikling heraf kun vilde trætte Majestæten, som heller neppe tvivler om Ønskeligheden af en Anstalt til saa stort og godt et Øiemed, men kun om Udførligheden og Frugterne deraf.

Hvad nu Frugterne angaaer, da gjaelder det om enhver Indretning som om ethvert Træ, man planter, at *Frugten* deraf kan kun *Tiden* vise, og at Lykke vil der til Alt, som skal lykkes og trives, saa *Udførligheden* er det Eneste, man forud nogenlunde kan beregne, og for mine Tanker derom udbeder jeg mig Majestæten aller-naadigste Opmærksomhed.

I Alt hvad der skal udrettes ved Mennesker er efter mine Tanker ikke Forskrifterne, men Menneskerne selv Hovedsagen, thi hvad de *ikke kan*, det *gjør*, de *ikke* heller, om de end nok saa stærkt forpligtes dertil og nok saa hellig love det, og hvad de *ikke vil*, det *gjør* de saa *slet*, som de tør, og det bliver i al *aandelig* Virksomhed det sletteste mueligt. Anvendes dette paa Academiet i Sorø, da følger deraf, at om det end befales Professorerne der at virke udelukkende for den Danske Ungdoms folkelige Dannelse og Oplysning, saa skedte det dog slet ikke, hvis de ikke kan og kun yderst slet, hvis det ej var med deres gode Villie, og jeg formoder, at netop den Betragtning har indskudt Majestæten Tvivl om Udførligheden.

Det er nemlig klart, at skjøndt man neppe kan nævne

noget Kundskabsfag, der jo kunde blive meer eller mindre frugtbart til Ungdommens Oplysning og Dannelse, saa maatte dog Alt paa en *folkelig* Hoiskole drives *levende* og *folkelig*, medens vore fleste Videnskabsmænd ei kan meddele deres Kundskaber uden i et barbarisk Konstsprog og med et Pedanteri, som om alle Tilhørerne skulde blive ligesaaudanne *Professorer* i Faget, som de, og desuden maa ved en folkelig Hoiskole *det* altid blive Hovedsagen, som ikke blot kan være nyttigt og lysteligt for enkelte Faa i en vis Stilling og med særegne Anlæg, men for *Alle*.

Hvad vi nu Alle, baade Høie og Lave, Lærde og Læge, kan og skal have tilfælles, er unægtelig kun *Menneskelighed, Fæderneland og Modersmaal*, saa derom maa paa den folkelige Hoiskole Alting dreje sig, og skal Indretningen lykkes, dreie sig derom med Liv og Lyst, og selv *Menneskeligheden* maa betragtes *folkelig*, da det kun er *enkelt* høitbegavede Sjæle, der virkelig kan fatte og føre et *høiere* Menneske-Liv, end der er det Folk eget, de tilhøre, saa, vil man gjøre Menneskene i det Hele til mere, gjør man dem kun til mindre, ligesom man ved at ville gjøre Alle til Videnskabsmænd gjør de 99 af 100 til Narre.

Naar nu *Folkelighed, Fæderneland og Modersmaal* skal være den levende Middelpunkt for Danneisen og Oplysningen, man stræber at opelske og udbrede, da maa der i det mindste være *Een*, som, forholdsvis, er Mester i *Modersmaalet*, ikke blot som det findes i *Bøgerne*, men fremfor Alt, som det lever i Folkemunden, med hele sin Rigdom af fyndige Ordsprog og mærkelige Egenheder, og dette sit fortrolige Bekiendskab med det fælles Modersmaal maa han stræbe levende at meddele Ungdommen til dens Gavn og Glæde, vel vidende, at Een eller Ingen af disse skal være Professor eller Skribent, men de skulle alle, om mueligt, forstaa hvad de høre, tænke ordenlig og kunne tale tydelig og flydende om, hvad de tænker og hvad de veed.

Een i det Mindste maatte der ogsaa være, som baade kiendte og elskede *Fædrelandets Historie*, og kunde fortælle den livlig, thi Ungdommen skal jo ikke plages med Navne, Aarstal og alle haande Smaaating, der i det Høieste har Værd for en enkelt *Professor*, men skal blive opmærksom paa, hvad Stort og Godt der er skedd i dens eget Land, hvilke Farer det har giennemgaaet og hvad Ære, det har vundet, saa det kan føles, hvad Krav det har paa os Alle, og hvad Haab vi tør nære om dets Fremtid.

Een i det mindste maatte der ogsaa være, som kiendte og elskede *Folkesangen* baade i sin ældre og nyere Skikkelse, og som enten selv kunde være *Forsanger*, eller havde dog en fast Medhjælper, som kunde være det, thi skiondt man ligesaa lidt maa lægge an paa at danne hele Ungdommen til Konst-Sangere, som til Lærde, saa er dog Folkesangen, naturlig benyttet, fra Arildstid det frugtbareste Dannelses-Middel, og man spille en Hovedrolle hvor Ungdommen skal være og lære med *Lyst*, og er især hos os baade saa rig og almindelig afholdt, at den, fremmet med Liv, vilde, som i Grækenland, bringe Stenene til at dans i Takt.

Een i det Mindste maatte der ogsaa være, som havde seet sig godt om i *Fædrelandet* og kiendte ikke blot Stædernes Beliggenhed og Egnenes smukke Udsigter, men ogsaa Folkene, deres Sysler, Næringsveie og herskende Tankegang, thi saa kiedsommelige som en geografisk Beendrad og statistiske Tabeller er for Ungdommen, saa morsom og lærerig er derimod en levende Forestilling om Fædrelandets og Folkets hele Beskaffenhed, deres Næringsveie og Hjelpekilder.

Endelig maatte der vel saare ønskes en *Løkyndig*, der, uden at bryde sig om Romer-Retten, kunde og vilde give Ungdommen en sand og levende Forestilling om *Fædrelandets Statsforfatning og Løegning*, fordem

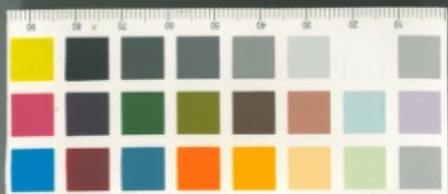
og nu, men da en saadan »Dansk« Jurist nu neppe er at finde, maatte den, der fortalde Ungdommen Fædrelandets Historie i det Hele, see til at giøre Afsavnet saa taaleligt som mueligt.

Hermed er slet *intet udelukt* af den folkelige Kundskabs-Kreds, men kun ligesom indstregtet hvad der *maatte* findes for at giøre den tilsigtede Nytte og giøre Anstalten sit eiendommelige Præg, som den ikke faar ved hvad den har tilfælles med Universitetet, men ved hvad den har for sig selv.

At saaledes en *levende* Meddelelse af mangehaande Kundskaber, lingvisticke og mathematiske, natur- og verdenshistoriske, ogsaa paa den folkelige Høiskole kunde nytte og fornoie Endeel, og at fremfor Alt Bekiendskabet med den folkelige, især poetiske og historiske Del af *Fædrelandets Literatur* maatte og vilde mægtig udbrede sig og skabe os en splinterny *Læseverden*, følger af sig selv, men det maa dog huskes, at *Alt er ei for Alle*, og at *Boglesning* ei engang for Embedsmændene, endsiige da for *hele Folket* kan eller maa være en *Hovedsag*, naar Enhver skal være dygtig i sit og passe paa sin Hylde, eller naar *Livets* mangehaande daglige *Sysler* skulle drives med *Lyst* og *Flid*, saa det er en sand borgerlig Ulykke, naar man tænker, Folk blive dygtigere til Alting, jo mere de læse, skrive eller regne, da de meget mere derved snart kan blive udygtige til alt *andet*, selv til at tænke og tale.

Om nu *Soro*, som saa rigelig har de *udcortes* Midler til Indretningen af en folkelig Høiskole, ogsaa har de *Indcortes*, kan vel ei siges for vist, for Proven viser det, men da kun en *Enestes*, nemlig *Ingemanns*, Virksomhed der har været beregnet paa *Fædreland* og *Modersmaal*, og da heller Ingen af de Andre, saa vidt jeg veed, har vist nogen Varme for den folkelige Sag, saa er det ikke at formode, Indretningen vilde lykkes, med mindre *Inge-*

Hauch?
L. F. S.?

mann fik i det Mindste tre, fire dygtige Medhjelpere, men dermed kunde man ogsaa godt begynde, og lade Tiden vise, hvilke folkelige Kræfter Academiet desuden muelig giemmer i sit Skød, og hvor stor Søgningen vilde blive.

Hvorledes nu Ungdommens Ledere bedst skulde bære sig ad med at opelske og udbrøde folkelig Dannelse og Oplysning, er vist nok et meget vigtigt Spørgsmaal, men som først Erfaringen kan lære, thi hvor det gielder om at lære endel Bøger udenad for saa at overhøres i dem og faae »godt eller slet« skrevet paa sit Skudsmaal, der kan man sagtens forud bestemme, i hvad Orden og under hvilke Former dertil skal arbeides, men hvor Opgaven er at vække og nære Ungdommens *Fædrelands-Kjærlighed* og *Opmærksomhed paa Livet*, og at vejlede dem til en Dannelse og Oplysning, der skal være sin *egen Løn*, fører ikke til noget »Levebrød«, men maa selv forrente sig i *Livet*, der er det Tingen at finde dygtige, livfulde, *paalidelige* Redskaber og give dem al muelig Frihed til at prøve deres Kræfter og giøre deres Bedste. Især i *Forstningen* er dette aldeles nødvendigt, da selv de af os, der er kloge paa Livet og Lovene for dets Udvikling, maa bekiende vor Uvidenhed eller Uvished i mange Henseender, ja, kun tit vide, hvad der var det bedste, men fattes Evne til at udføre det.

I vort Land kan man nu vel ei godt tænke sig en Oplysnings-Anstalt, hvor der ikke skulde være *befalede* Prøver (Examiner) haade ved *Indgangen* og *Udgangen*; men at man ved den folkelige Høiskole enten maa opgive dem eller opgive dem, er dog soleklart, thi tænke vi os Udsigten til »Levebrød« eller *Eneretten* til at drive en vis Kunst og Næringsvei borte fra Examinerne ved Universitetet, da er vi visse paa, Fau eller Ingen vilde underkaste sig dem, og vil man altsaa have den folkelige Høiskole besøgt og benyttet, uagtet der *hverken* er Levebrød eller *Enerettigheder* at lokke med, da maa Besøget være

aldeles frit for alle dem, der vil føre sig skikkelig op. Det er altsaa en *Nødvendighed* at holde alle *befalede* Prøver borte fra den folkelige Høiskole, men det er *ingen sørgelig Nødvendighed*, thi dels beviser *Tydsklants, Frankerigs og Engellands* Exempel, at vor Examens-Tro er en ugrundet Overtro, og dels kan man paa den folkelige Høiskole ved at indføre *frie* Prøver høste al den Nytte af Examinere, de muelig kan yde uden at lide den Skade, de hidtil har stiftet. Den eneste Nytte, *saarlange* Examinere muelig kan stifte, er nemlig at vække Kappelyst, og den vækkes allerbedst, naar Væddeløbet, som ved de Olympiske Lege, er en fri Sag og Dygtighedens Løn kun en Oliekvist.

Hvad nu endelig *Bestyrelsen* angaar, da maatte den, *under* Majestæten, saavidt mueligt, findes paa *Stedet*, og fremfor Alt *ikke* i Directionen for Universitetet og de herde Skoler, som, selv med den bedste Villie, umuelig ved Siden af kunde bestyre en Anstalt til *folkelig* Oplysning og Dannelse, uden enten at kvæle den i Fødselen, eller dog aldeles forknytte den i Vexten. Ligesom det *Ridderlige Academi* havde sin *Hofmester*, saaledes maatte det *Folkelige* ogsaa have sin nærværende, og naar det blev en ædel og nogenlunde folkelig Mand, da, jo høiere paa Straa, des bedre, thi hele Folkets Ungdom trænger til at have Adel og Ridderlighed for Øie, og den Deel af Ungdommen mest, som staar mest Fare for at blive pøbelagtig.

Dog, dette vil vist være nok til at vise Majestæten, hvordan *jeg tænker* mig den virkelige Udførelse, og kun dertil var disse Linier bestemte, thi naar *Majestæten* allernaadigst havde besluttet, at *Academiet* i Sorø skulde indrettes til en Anstalt for Ungdommens folkelige Dannelse og Oplysning paa Modersmaalet, og da vilde nedsætte en Commission af Mænd, der blot ikke (som saa mange af vore Lærde) var Fiender af Ideen, og der undtes mig en Stemme deri, da vilde Maaden, hvorpaa det hele i det

mindste *foreløbig* bedst lod sig ordne og indrette, sikkert kunne træde langt klarere frem for *Majestæten* end blot i min Fremstilling; thi, blandt andet, er det høist rimeligt, at jeg, ved i mange Aar at være næsten ene om Ideen, ogsaa betragter den noget eensidig og overseer Adskilligt, der haande kunde klare Forestillingen og maatte ved Udforelsen tages i Betragtning.

Kun tillade *Majestæten*, som allernaadigst har skienket Sagen Opmærksomhed for nogen Anden, lige siden jeg første Gang havde den Lykke at nævne den for *Prindsen*, at jeg paa det inderligste gientager min Bøn om, at *Sagen* maatte vinde *Majestædens* allernaadigste Bifald, saa *Konge-Ordet* kalder en Indretning tillive, der sikkert vil have det Kuur, »at den aldrig skal døe«, hvormange Klædninger den end maa opslide, og vel heller aldrig taale, at den *Kongelige Stifters* Navn taber Glansen, det levende deler med alle Folke-Heltenes fra Arildstid!

Hvorfor min Bøn nu er mere paatrængende end nogensinde før, vil *Majestæten* ogsaa her allernaadigst tillade mig at nævne.

Som Historiker har jeg længe seet, hvad nu er soleklart, at *Nationaliteterne* i dette Aarhundrede daglig mere vaagne overalt haande med deres Dyder og Lyder, og at derfor en Anstalt til folkelig Oplysning og Dannelse er nødvendig allevegne, naar ikke det *Parti*, der giver sig selv Bestalling paa at være *folkeligt*, men er dog intet mindre, skal komme til at gjælde derfor og undergrave det Borgerlige Selskab. Hvor nu Regjeringen ikke, besjælet af Folkets virkelige Aand, tager Sagen i sin Haand, der bliver enten Folkemængden liggende i sin grove Van-kundighed, til et Rov for Dagbladene og egennyttige, herskesyge eller dog vildfarende Ledere, eller om der end reiser sig en folkelig Oplysnings-Anstalt, bliver den en *Partisag* med skæv Retning. Det Sidste vilde sikkert blive Tilfældet her, hvor Ideen er oprundet og maa tiltale Folkets histo-

riske Natur, saa, hvis mit store Haab om den Kongelig Danske Høiskole glippede, vilde jeg have det store Uheld at have medvirket og maatte fremdeles medvirke til Noget, der sagtens kun blev lidt af hvad jeg ønskede, men meget af hvad jeg har bedt Gud bevare Danmark fra! Saaledes seer jeg Sagen indvikle sig og skionner ikke rettere, end at det nu er den yderste Time for en Kongelig Dansk Høiskole at lykkes i, men ogsaa det *allergunstigste* Øieblik, da Folket begynder at føle sit Savn, da Partiet selv maa indrømme det, og er dog endnu baade indvortes og udvortes for smaaligt til enten at fatte eller udføre en stor Idee.

Derfor beder jeg nu ret inderlig *Majestaten* skænke *Danskheden*, den fra Vuggen, ja, af Modersliv magelos kongelige og kongetro Danskhed Soro Academi, saa den ikke skal oversvømmes af Pøbelagtigheden, faul under alle Navne og Skikkelser, men oplives og klares til Ære, Gavn og Glæde baade for Kongen og Folket! Ja, det give Gud!

Allerunderdanigt

N. F. S. Grundtvig.

9. Februar 43.

Det sociale spørgsmål og den kristne menighed.

Af L. Schrøder.

I vore dage taler man stadig om *det sociale spørgsmål* som et nyt spørgsmål, og dog er det et ældgammelt spørgsmål, som i det mindste én gang har været fremme i en langt grulligere skikkelse end nu.

